

1) Výslovnost koncovky přídavných jmen v 2. a 4. pád

[ɾ] Na konci přídavných jmen česká koncovka 2. a 4. pádů (koho/čeho; koho/co) **ЁНО** = ruské koncovce **ОГО** (vyslovuje se *V*), грубый – грубо**ого** [grubəvə], otázka КОГО se čte jako [kəvə]

2) Zájmeno НАШ (NÁŠ)

	m.r.	stř.r.	ž.r.	mn.č.
1.	наш	наше	наша	наши
2.	нашего		нашей	наших
3.	нашему		нашей	нашим
4.	neživ. наш živ. нашего (=2.p.)	наше	нашу	neživ. наши živ. наших (=2.p.)
6.	в нашем		в нашей	в наших
7.	нашим		нашей	нашими

3) Zájmeno ЭТОТ (TEN)

	m.r.	stř.r.	ž.r.	mn.č.
1.	этот	это	эта	эти
2.	этого		этой	этих
3.	этому		этой	этим
4.	neživ. этот živ. этого (=2.p.)	это	эту	neživ. эти živ. этих (=2.p.)
6.	в этом		в этой	в этих
7.	этим		этой	этими

4) Přízvuk na druhé slabice

Ruský přízvuk je energický, a proto se **přízvučná** slabika vyslovuje také **energicky**. **Nepřízvučná** slabika se vyslovuje **oslabeně**.

Všechno, co následuje po přízvučné druhé slabice (tj. 3. slabika, čtvrtá slabika atd.) se čte stejně, jako kdyby to následovalo po první přízvučné slabice.

Ale to, co je před přízvučnou slabikou je jiné:

А, У, И, Ы – jen se zkrátí a oslabí se – картина, рука, письмó, была́

О – se změní na oslabené, zkrácené [a] – одна́ [adná], вода́ [vadá]

Е, Я – se změni na něco mezi [e] a [i] – *несу́* [nisú], *сестра́* [sistrá], *тяну́* [tinú]

5) Intonace otázek s tázacím slovem

КТО, ГДЕ, КАК, ЧТО, КОГДА

Důraz buď na tázacím slově, nebo na nejdůležitějším slově v otázce.

6) Minulý čas

V ruštině minulý čas se tvoří podobně jako v češtině:

INF. + koncovky **Л, ЛА, ЛО**, mn.číslo – **ЛИ**

Např. ПЛАКА-ТЬ – infinitiv

Он плака-**Л**

Она плака-**ЛА**

Оно плака-**ЛО**

Они плака-**ЛИ**

7) КТО, ЧТО. ТОТ

Vyslovuje se ŠTO!

1.	КТО	ЧТО
2.	когó	чегó
3.	комý	чемý
4.	когó	что
6.	в кóм	в чём
7.	кем	чем

ТОТ

1.	ТОТ	ТО	ТА	ТЕ
2.	тогó		той	тех
3.	томý		той	тем
4.	<i>neživ. том</i> <i>živ. тогó</i>	то	ту	<i>neživ. те</i> <i>živ. тех</i>
6.	о тóм		о тóй	тех
7.	тем		той	тéми